

en Retstilstand, hvor Underretterne kunde afgøre alle Sager uden Hensyn til Størrelsen. Saaledes var Forholdet før Retsplejeloven, udenfor København afgjorde Underretterne alle Sager uden Hensyn til Størrelsen, og jeg tror dog ikke, der er sket en saa stor Forandring, at man nu pludselig skulde sige: Ja, men nu kan Underretterne ikke gøre det mere. For det andet vil jeg gøre opmærksom paa, at man i Norge, hvor man har gennemført vor Retspleje, har gjort en Undtagelse fra vor Retsplejelov. Man har sagt, at det var rimeligt, at Underretterne kan afgøre alle Sager; man har ikke holdt paa, at de kun kunde afgøre Sager indtil et vist Beløb. Ogsaa det maa dog have Betydning. Endelig for det tredje vil jeg gøre opmærksom paa, at selv nu kan Underretterne afgøre alle Spørgsmaal uden Hensyn til Størrelsen, naar de foregaar ved Skifte-, Auktions- og Fogedforretninger, og det synes dog mærkværdigt, at den Tilfældighed, om Sagerne kommer frem paa den ene eller den anden Maade, skal gøre denne Forskel.

Det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz var inde paa Spørgsmaalet om Kompetencen og paa Spørgsmaalet om den uhaandterlige Retsplejelov. Med Hensyn til, at Retsplejeloven skulde være uhaandterlig, maa jeg sige, at der kan formodentlig ikke være nogen Tvivl om dette Spørgsmaal, men det forekommer mig, at den bedste Maade at komme ud over dette paa var at vedtage disse Ændringsforslag, saaledes at vi kan faa Loven optrykt og faa alle de 12 Ændringsforslag føjet ind i en samlet Lov. Det kan vi jo ikke gøre, saa længe vi har et Forslag liggende, som har Udsigt til at gaa igennem. Og det Forslag, der foreligger her, vil jo før eller senere gaa igennem i alt Fald i Hovedtrækkene, for det er for de fleste Punkters Vedkommende forelagt af den tidligere socialdemokratiske Minister, og det er ogsaa forelagt af den nuværende Justitsminister, og kommer der senere en anden Justitsminister, vil han om de fleste af Paragrafferne sige, at han vil være med til at gennemføre dem. Derfor bliver det ikke let at lade den nuværende Lov optrykke, før vi har faaet disse Forslag gennemført. Jeg havde haabet, at det skulde være lykkedes nu, og at vi saa til næste Samling kunde have faaet Loven i dens endelige Skikkelse med alle de formelle Ændringer, som følger af hele den senere Lovgivning, og det er jo ikke saa faa formelle Ændringer. Saa vidt jeg husker, brugte det ærede Medlem Udtrykket: først og fremmest som praktisk Jurist o. s. v. Jeg tror, det

ville have været praktisk at gaa frem i to Tempi: først at vedtage disse Ændringsforslag og saa at faa Loven optrykt med de formelle Ændringer, som er mange, og som nødvendigvis maa gennemføres.

Det ærede Medlem var utilfreds med det ene Underændringsforslag angaaende de 1 000 Kr., idet det ærede Medlem meget rigtigt sagde: vi bestræber os for Simplifikation, men herefter bliver Regelen saa besværlig, det bliver langt vanskeligere at anlægge en Sag nu, for man ved jo ikke, om den skal for Underret eller for Landsret, og det vil komme til at tage Tid. Det ærede Medlem beskrev, at det vilde tage Tid med Vidneførsel o. s. v., og saa skulde Sagen maaske alligevel ikke for Underretten, men for Landsretten. Det er en fuldkommen Misforstaaelse af det ærede Medlem, thi Sagsøgeren ved paa ethvert Punkt, hvor Sagen kan anlægges. Sagsøgeren kan nemlig ganske rolig anlægge Sager over 1 000 Kr. ved Landsretten. Det er en Ret, der er tillagt Sagsøgeren, saa han vil ikke spille nogen Tid. Jeg maa desuden føje til, at det er ogsaa en Misforstaaelse af en anden Grund, thi det forberedende Arbejde, som det nu præsteres, præsteres jo ogsaa ved Underretten og ikke ved Landsretten.

Til det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen kan jeg kun sige, at den Argumentation, at der vil blive appelleret oftere, er selvfølgelig og for sig rigtig, men denne Argumentation kan jo føre til en hvilken som helst Størrelse under 800 Kr. Den kan jo lige saa godt føre til, at vi skal egentlig have saa faa Sager ved Underretterne som vel muligt for at undgaa, at de bliver appelleret. Jeg ved egentlig ikke, om det er heldigt, at man har flere Instanser med efter danske Forhold højt lønnede Embedsmænd, naar de dog ikke kan afgøre Sagerne. Det forekommer mig derfor at være det rationelle, at vi siger: Underdommerne kan afgøre Sagerne, men selvfølgelig kan disse appelleres. Det vil jo være en simpel Konsekvens af den Ændring, der gennemføres her, at man faar lettere Adgang til at appellere til Højesteret, hvor det drejer sig om Principspørgsmaal. Men jeg tror, at alle de Spørgsmaal, der her er fremme, har i Virkeligheden i den Grad været diskuteret, at det er unødvendigt at diskutere dem yderligere.

A. C. Mortensen: Jeg vil gerne sige til den højtærede Justitsminister, at hvis Ministeren gennem Vestre Landsret vilde skaffe sig Oplysninger om den af det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen omtalte Episode fra Landsretten, vilde Ministeren faa